

Nr 383.

Av herr **Johnsson** i Stockholm, *angående generösare principer för beviljande av svenskt medborgarskap åt politiska flyktingar.*

Sverige har inom sina gränser några tiotusental personer, som kommit hit såsom flyktingar undan det nazistiska eller sovjetiska hotet mot frihet och liv.

De flesta av dem som flydde undan nazismen ha väl vid detta laget sin nationalitetsfråga ordnad. Men för dem som flytt undan sovjetregimen är förhållandet annorlunda.

Fortfarande äro flertalet av de baltiska flyktingarna inregistrerade som sovjetmedborgare. Deras göranden följas med den yttersta vaksamhet av de sovjetiska myndigheterna. Känslan av obehag och otrygghet inför denna närgångna uppmärksamhet är påtaglig. Alltjämt driver denna otrygghet flyktingar att med yttersta fara för liv och egendom bege sig över haven till Amerika. De som sålunda lämnat landet torde tillhöra de bästa av flyktingarna, vilka det kunde ha varit av betydelse för landet att ha haft kvar.

Även andra än balter ha under de senaste åren kommit till vårt land såsom flyktingar undan sovjetregimen.

För de baltiska flyktingarna nalkas ju snart den tid, då deras ansökningar om svenskt medborgarskap kunna ev. beviljas efter gängse gällande krav för vinnande av sådant medborgarskap. För dem som kommit senare är väntetiden ännu lång.

När prövotiden för medborgarskaps vinnande fastställts till så lång tid som nu är praxis, avsåg man väl normala mellanfolkliga förhållanden, då en inflyttad kunde återvända till sitt land utan personliga risker. De personer, det här gäller, torde helt ha uppgivit hoppet att kunna komma tillbaka till sitt hemland såsom fria medborgare.

Under sådana förhållanden synes det meningslöst att under så många år vägra dessa människor den trygga grund för en ny tillvaro, som ett medborgarskap innebär. Det är att onödigt försvåra livet för dessa människor, som redan lidit och förlorat utöver vanliga mänskliga mått. Motionären vet, att många av dessa flyktingar pressas synnerligen hårt t. ex. inför behovet att vid uppkomna sjukdoms- eller andra nödlägen anlita de allmänna sociala hjälpanordningarna, därför att detta skulle menligt påverka utgången vid deras ansökan om svenskt medborgarskap.

Självklart är, att kravet på lojalitet mot och solidaritet med det svenska rättssamhället och dess ordningar måste vara ett oavvisligt krav för att de

skola kunna upptagas som svenska medborgare. Men den saken brukar ju visa sig tämligen snart.

Under ovanstående motivering får jag föreslå riksdagen,

att den ville bemyndiga Kungl. Maj:t att, när det gäller flyktingar undan regimer, som de icke anse sig kunna leva under, tillämpa generösare principer för beviljande av svenskt medborgarskap såväl i fråga om tidens längd som övriga sociala krav, eller, om dessa nya principer behöva stadfästas av riksdagen, uppdraga åt Kungl. Maj:t att komma till riksdagen med förslag till nya bestämmelser.

Stockholm den 25 januari 1950.

Joh. W. Johnsson
i Stockholm.